

Dita Táborská

Malinka

439 s., váz., 329 Kč
ISBN 978-80-7577-096-7

Vychází 18. srpna 2017

O autorce

Dita Táborská (nar. 1981) vystudovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy. Pracovala externě pro Českou televizi a Český rozhlas, působila na politickém a tiskovém oddělení izraelského velvyslanectví a v roce 2009 vstoupila do služeb českého ministerstva zahraničních věcí. V současnosti se věnuje ponejvíce své rodině. Román *Malinka* je její prvotina.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Malinka* najdete zde:

<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1340>.

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Foto © AgmonsFoto

Anotace

Narodila se v porodnici, přesto je úředně nalezencem.

Když ji totiž Ina s Jaromírem ke svým dvěma biologicky vlastním synům adoptovali, měla téměř ve všech kolonkách rodného listu vepsán údaj Nezištěno. Ina rozuměla trápením, která Malce její složitý příběh přinášel. Toužila stát při ní, ale mnohdy to zkrátka nevyšlo.

Dvaadvacetiletá Malka se dostává do nečekané životní situace, která ji nutí zaplnit prázdná místa jejího života a odpovědět si na otázku, co vlastně dělá mámu mámou. Čtyřicetiletá Alice tohle promýšlet nepotřebuje — zřetelně to vnímá svou intuicí, avšak složité konstelace mateřství, do kterých se dostává, jsou i pro ni nečekanou výzvou. Otcem dítěte, které obě ženy spojí, je Alicin manžel Roman, který po dítěti hluboce touží.

Román *Malinka* je především svižně a vtipně vyprávěný příběh, který s nesmlouvavou naléhavostí zobrazuje krizi lidské identity, zamýšlí se nad její podstatou a právem na ni. Rodičovství v mnoha podobách se v něm vymyká definicím. Postavy románu se navzájem potřebují k životu, ale ten je často škodolibě plácá přes prsty.

Rozhovor s autorkou

Román *Malinka* je váš knižní debut. Jak to tedy s psaním vůbec máte? Předtím jste psala „do šuplíku“, nebo je to zároveň váš první rozmáchejší literární text?

Rozmáchl jsem se poprvé, moje šuplíky zejí prázdnotou — nejsem šuplíkář v žádném slova smyslu. Jsem psavka obecná, ale donedávna se to týkalo jen dopisů, pracovních textů a seznamů na nákupy potravin.

**Témata vaší knihy (a koneckonců i název) jsou veskrze ženské — těhotenství, porod, mateřství, nena-
plněné mateřství — přesto má kniha velmi daleko k žánrové ženské četbě. Máte nějaké literární blížen-
ce — ať už mezi současnými českými autorkami, nebo obecně?**

Biologicky vzato je kniha *Malinka* ženského pohlaví, to ano, ale snad by mohla být právě proto svůdná i pro muže. Pokud jde o autory, jejichž knihy způsobily kardiologické zážitky mně, tak těch je mnoho: Laurence Sterne, Michail Bulgakov, Karel Čapek, Tiang Žung, Maxine Hong Kingstonová, Amy Tanová, Jan Balabán (romány), Olga Tokarczuková. Svou osvěžující prostotou mě pravidelně blaží Jiří Hájíček, úchvatné je *Jezero* Bianky Bellové, to je konečně vpravdě vizionářská kniha. Ale také je tu *Ronja, dcera loupežníka*, *Alenka v říši divů*, *Letopisy Narnie*...

**Opravdu působivé vykreslení různých prostředí (centrum náhradní rodinné péče, zubní ordinace, natá-
čení filmu, kojenecký ústav) naznačuje, že s nimi máte osobní zkušenost. Je to opravdu tak, nebo je to
výsledek důkladných rešerší?**

Převážně to tak je — je to důsledek nedostatku fantazie. Ale není to podstatné, protože autenticita textu nerovná se osobní prožitek autora. Autorské klíče mohou text zbytečně zamykat. *Malinku* jsem vypiplala, jak jen jsem mohla, a teď už jí jen tiše držím palce a přeju jí, aby živelně pochytila co nejvíce lidských srdcí. Věřím, že bude schopná přesáhnout své rodiče, z nichž sice pochází, ale není jimi — na jejich příběhu už nezáleží.

Téma adopce bylo českými současnými autorkami nedávno zpracováno (Tereza Boučková, Viktorie Hanišová). Znáte jejich knihy? Pokud ano, jak věrohodně podle vás toto téma pojaly?

Kniha RK je fenomén — neznám žádnou jinou knihu, o které by tolik lidí plamenně hovořilo, aniž ji kdy četli. V české společnosti zarezonovala nešťastně, protože mnoha romským dětem vzala rodiče. Bohužel tu nemáme žádný *Rok slepice*, ačkoli povzbudivých příběhů přijetí romského dítěte bílými rodiči znám jenom já osobně několik. Tak už to ale v próze bývá. Nicméně vnímám-li RK jen jako artefakt, tak i přesto, že mně osobně není tento sebeobnažující (a obnažující i své blízké) vaculíkovský

deníkový způsob vyprávění blízký, musím knize přiznat mimořádnou sílu, která je hodna obdivu. Text samotný je působivou črtou symptomatického vztahu, v níž — chceme-li — můžeme vyčíst komplexnější pojmenování problémů, než je prostý odkaz na genetickou dispozici. Je to dobrý doklad toho, že takto mimořádně obtížnou situaci ve své mnohočetné nepřírozenosti naprostá většina lidí intuitivním rodičovstvím — bez dnes již dostupného průběžného vedení odborníků na poruchu attachmentu — nemůže zvládnout.

Knih *Anežka* Viktorie Hanišové je monotematický a vztahově monolitický příběh, což je nepříliš organické — prožitek náhradní rodinné péče v izolacionistickém podání je takřka protimluv. Téma Julie, tedy přesvědčení, že adoptované romské dítě lze ochránit předstíráním, že je neromského, exotického původu, je nosné — takové představy bohužel nejsou u laiků ojedinělé. V dnešní době je však pro mě dovedení této představy do praxe obtížně představitelné — kroky potenciálních náhradních rodičů vedou logicky nejdříve na úřad, aby zjistili své reálné šance na standardní, nepřímou adopci. Tam se dozvídají, že zejména v případě romských dětí nejsou malé (i u samožadatelek), a otevírá se jim první horizont nových informací, nová dimenze, kde se původní představy začínají tříštit. Julie vzdoruje všem těmto přirozeným vlivům (včetně platné legislativy) i nadále v průběhu času s psychopatickou sveřepostí, jejíž motivaci či pozadí nerozumím. Dcera Agnes pro mě byla z masa a kostí, jakkoli byla její poloha pro děti s poruchou attachmentu neobvyklá ve své nerazanci. Zaujala mě a bylo mi líto, že klíčové momenty její osobnosti z hlediska prožívání přijatého dítěte (prozření o biologickém původu působivě propojené s biologickým zráním a rozkrývání biologických příbuzných) byly jen načrtnuté.

Váš styl prozrazuje zálibu v experimentování s jazykem, ale zároveň je kniha obsahově nabitá a místy až naturalistická. Co z toho u vás převažuje či je důležitější?

To bychom si museli *Malinku* rozřezat na jednotlivá semínka a spočítat je. Jistě je i takový drobnozpyt přínosný, abychom vůbec věděli, co vlastně dostáváme do svých těl, ale já to neumím a na takovém svinčičku už bych si ani nepochutnala. Mě u textů zajímá jedině to, jak hbitě, mocně a trvanlivě mě chytanou za srdce. Technika úchopu s tím možná souvisí, ale celou tu chemickou reakci zásadně zvrátit nemůže — to je biologické mystérium.